

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a SALLAY Ügyvédi Iroda (**felperes jogi képviselőjének címe**; ügyintéző: **felperes jogi képviselőjének neve** ügyvéd) által képviselt **felperes neve** „f.a.” (**felperes címe**) felperesnek a dr. Hamvai Julianna ügyvéd (**alperes jogi képviselőjének címe**) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. május 7. napján meghozott 15.G. 41.086/2006/79. sorszámú ítélete ellen az alperes 80. sorszám alatt, a felperes 81. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2010. október 7-én megtartott nyilvános tárgyaláson -meghozta a következő

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbeezett részét nem érinti,

a fellebbezett részét - a jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett kereset körében meghozott marasztalás vonatkozásában - részben megváltoztatja és a marasztalás tőkeösszegét - az azután járó kamat kezdő időpontjának és mértékének érintetlenül hagyásával - 747.395 Ft (hétszáznegyvenhétezer-háromszázkilencvenöt forint) összegre leszállítja,

a 11.222.558 Ft és járulékai összegben előterjesztett kártérítési igényt elutasító rendelkezést hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Az elsőfokú ítélet perköltségben marasztaló rendelkezését akképpen változtatja meg, hogy kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.030.000 Ft (kettőmillió-harmincezer forint) elsőfokú részperköltséget, a - 7.404.312 Ft és az 54.022.326 Ft tőkeösszegű keresetével felmerült - saját költségeit maga köteles viselni.

Kötelezi a felperest, hogy a részítéleti rendelkezésre tekintettel fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 529.500 Ft (ötszázhuszonkilencezer-ötszáz forint) másodfokú részperkölséget.

A megismételt eljárásra utalás okán e vonatkozásban a másodfokú perkölséget a felek javára személyenként 200.000 - 200.000 Ft (kettőszázezer - kettőszázezer forint) összegben állapítja meg azzal, hogy az e körben feljegyzett másodfokú eljárási illeték mértéke 673.400 Ft (hatszázhetvenháromezer-négyszáz forint).

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság 79. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7.404.312 Ft-ot és annak - 2005. november 14. napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra - az adott naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.750.000 Ft perkölséget. Úgy rendelkezett, hogy ezt meghaladóan a további költségeiket a peres felek maguk kötelesek viselni.

Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a felperes a ... Megyei Bíróság 2004. február 19-én jogerőre emelkedett ... számú végzése alapján került felszámolás hatálya alá, melynek közzétételére 2004. március 25-én került sor. E végzésben a bíróság felszámolóként az alperest jelölte ki. E felszámolási eljárás során a felperes (mint adós) a hitelezőivel egyezséget kötött, melyet az eljáró bíróság ... számú végzéssel jóváhagyott és ez a végzés 2005. november 4-én jogerőre emelkedett. A felperes a felszámolási egyezséget követően tovább folytatta tevékenységét, idővel azonban ismét felszámolás alá került, melyet a ... Megyei Bíróság ... számú 2009. augusztus 11-én közzétett végzésével rendelt el. Ebben az ügyben felszámolóként a **R. Kft.** lett kijelölve.

A felperes a módosított keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest jogalap nélküli gazdagodás címén 7.404.312 Ft, kártérítés címén pedig 11.222.558 Ft és ennek 2005. november 14-étől járó törvényes kamatai, továbbá 54.022.326 Ft és ennek 2008. november 4. napjától járó törvényes kamatai, valamint a perkölség megfizetésére.

Keresetének ténybeli alapjaként előadta, hogy a felszámolási egyezség megkötését követően átvizsgálta a felperesi társaság könyveit és megállapította, hogy a felszámoló a jogszabályban előírt kötelezettségeit megsértette és ezzel részben jogalap nélkül gazdagodott, másrészt a felperesnek kárt okozott. Első keresetét

azzal indokolta, hogy a felszámoló az egyezség körében vonható vagyon mértékét a valóságostól eltérő összegben közölte az egyezségi tárgyalást tartó bírósággal, ezáltal magasabb összegben határozta meg a részére kifizetendő felszámolói díjat. Első keresete kapcsán rámutatott arra, hogy a felszámoló a Cstv. 57. § (1) bekezdésének a) és c) pontja ellenére az egyezség körébe vonható vagyon mértékét a jóval korábbi fordulónapra elkészített tevékenység-záró mérleg főösszegéből és nem az egyezségkötés napjára vetített adatokból kiindulva állapította meg. Ezt az összeget csökkentette a kiegyenlített felszámolási költségekkel és az általa igényelt bruttó felszámolói díjjal. Ennek alapján az egyezség körébe vonható vagyon mértékét 178.751.125 Ft-ban jelölte meg. Ezzel szemben az egyezség körébe vonható vagyon mértéke jelentősen kevesebb volt. A Cstv. 59. § (1) bekezdése alapján az egyezség körébe vonható vagyon mértékének 5 %-ára tarthatott volna igényt felszámolói díj címén, mely a helyes számítás szerint csupán nettó 7.287.605 Ft-ban (bruttó 9.109.506 Ft) lett volna megállapítható. Ezzel szemben bruttó 16.513.875 Ft-ra tartott igényt, így bruttó 7.707.312 Ft-tal több felszámolói díjhoz jutott, mellyel jogalap nélkül gazdagodott.

Második keresetének ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy a felszámoló olyan költségeket ismert el és olyan kifizetéseket teljesített az eljárása során, amelyek indokolatlanok voltak és ezzel a felperesnek (adósnak) kárt okozott. A felperes állította, hogy az alperes a felszámolási eljárás során több olyan költségtételt szerepeltetett, amelyek egyrészt indokolatlanok voltak, másrészt teljesítésük igazolatlan vagy a felszámoló a saját maga által igénybevett teljesítési segédek díjaként azt az alperes tartozott volna fedezni. Ezzel az adós vagyonából jogellenesen fizetett ki 11.222.558 Ft-ot, mellyel neki kárt okozott. Tételezen részletezett előadása szerint az Á. Kft.-nek a telephely őrzése címén kifizetett 1.926.750 Ft szükségtelen volt, hiszen az ingatlant a felszámoló az adós nevében bérbe adta és a bérlőnek lett volna feladata a vagyonvédelem ellátása. Megítélése szerint teljesítési segédként járt el az ügyvéd és az egyes számvittel, adatrögzítéssel, munkaerő-kölcsönzéssel foglalkozó gazdálkodó szervezet is, ezért az ő megbízási díjukat a felszámolónak a saját díjából kellett volna fedezni. Ezzel szemben kifizetett a ... Ügyvédi Iroda részére 1.800.000 Ft megbízási díjat, a D.A. Kft. részére 737.500 Ft-ot, a leltározásnál közreműködő D.D. Bt. részére 37.000 Ft-ot, a tevékenységet lezáró mérleg felülvizsgálataért a ... Bt. részére 125.000 Ft-ot, adatrögzítés címén az I. Bt. részére 150.000 Ft-ot, továbbá munkaerő-kölcsönzés címén a M. Kft. „f.a.” részére 781.125 Ft-ot. Utóbbi foglalkoztatás indokolatlan volt, mivel olyan feladatok elvégzése céljából történt, mely teljes egészében a felszámoló feladata és kötelezettsége lett volna. Álláspontja szerint M.J-tól egy budapesti lakás-ingatlan bérlete havi 72.500 Ft illetőleg 51.000 Ft-ért szintén indokolatlan volt, hiszen az adósnak munkavállalója nem volt, iratanyaga pedig elhelyezhető lett volna a társaság telephelyén. Ugyanakkor az alperes kiegyenlített egy olyan 39.473 Ft összegű költséget, amely a bérelt lakásnak a felszámolási eljárás kezdete előtti időszakára vonatkozó áramdíj számláit tartalmazta. Ezzel kapcsolatban tehát a felperesnek összesen 706.871 Ft kárt okozott. Megítélése szerint szükségtelen és jogtalan volt a M. Kft. „f.a.”-tól igénybe vett szolgáltatás kapcsán ezen cég mobiltelefon-számlájának átterhelése is a felperesre, mellyel 336.714 Ft költség

merült fel. Ugyancsak jogtalannak és indokolatlannak tartotta a 629.098 Ft üzemanyagszámla kifizetését is, tekintettel arra, hogy a felperesi társaság a felszámolás alatt tevékenységet nem végzett, alkalmazottja nem volt, ráadásul az alperes irodát bérelt Budapesten. Jogtalannak tartotta továbbá a T. Bt. részére kifizetett összesen 1.192.500 Ft kiadást, mert álláspontja szerint ez a cég sem fakivágást, sem fuvar nem végzett az adós részére. Ugyancsak vitatta, hogy a V. Kft. 2.800.000 Ft összegért 11 db fakivágást végzett volna a felperes ingatlanán.

Harmadik kereseteként előadta, hogy a **P.B.** Kft.-vel szemben az adósnak (felperesnek) követelése állt fenn, melynek érvényesítése érdekében a felszámoló elmulasztotta a perindítást, arra jelentős késéssel került sor, mire azonban ítéleti döntés született, a kötelezett felszámolás alá került. Ezzel a késlekedéssel megítélése szerint a felszámoló (alperes) 54.022.326 Ft összegű kárt okozott.

Az alperes mindhárom kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a Cstv. 42. §-a értelmében az egyezségbe vonható vagyontárgyak körét nem a felszámoló, hanem a felszámolási bíróság határozza meg fellebbezhető végzésével, mely végzés jogerőre emelkedését követően az egyezségbe vonható vagyon mértéke, összege semmilyen eljárásban nem támadható. Hangsúlyozta, hogy a felszámoló díjának meghatározása is a felszámolási bíróság hatáskörébe tartozik, a Cstv. 59. § (1) bekezdése alapján. Álláspontja szerint a Cstv. 54. §-a értelmében csak olyan igények érvényesíthetők a felszámolóval szemben, amelyek elbírálása nem tartozik a felszámolási bíróság hatáskörébe. Hangsúlyozta, hogy a felszámolási költségekről - egyezség esetén - szintén a felszámolási bíróság dönt, ezzel együtt meghatározva a felszámolási költségek jogalapját és összegszerűségét. Kiemelte, hogy a felszámolási eljárás során a felszámoló intézkedését a felperes nem kifogásolta, azokat a felszámolási bíróság jogerősen jóváhagyta. Érdemben tagadta, hogy a felszámolási eljárásban valótlan adatokat közölt volna és állította, hogy a felszámolási költségként kifogásolt tételek indokoltan merültek fel, azok a csődtörvény szabályai szerint felszámolási költségnek minősülnek és azok kifizetése megtörtént.

Az elsőfokú bíróság az első keresetet alaposnak találta. Ítéletében nem rögzítette, hogy megítélése szerint a felszámolónak miképp kellett volna az egyezség körébe vonható vagyon mértékét és összegét a felszámolási egyezség előtt meghatározni, de levonta azt a következtetést, hogy a felszámoló téves adatokat szolgáltatott, ennek alapján a felszámolási ügyben eljáró bíróság tévesen határozta meg az egyezség körébe vonható vagyon mértékét. Értékelése szerint a szakértői bizonyítási eljárásból az tűnt ki, hogy az egyezség körében vonható vagyon meghatározása „számításon alapul”, ezért a Cstv. 42. §-ában foglaltak önmagában nem zárják ki, hogy a felszámoló megtéveszthesse a bíróságot. Ennek bizonyítása a felperest terhelte, aki e perben a szakértői véleményekkel illetőleg a tanúk vallomásaival ezt alátámasztotta. Mindezek alapján az alperest 7.404.312 Ft összegben nem illette meg a felszámoló díj, ahhoz - az elsőfokú bíróság értékelése szerint - jogalap nélkül jutott, ezért azt a Ptk. 361. §-a értelmében köteles a felperes részére visszafizetni.

A második kereset elutasítása kapcsán az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felszámolási költségek jogszerűségének vizsgálata a felszámolási eljárást lefolytató bíróság feladata. Rámutatott arra, hogy a csődtörvény 42. §-a értelmében a felszámolási bíróság az egyezség körébe vonható vagyron mértékét a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) és c) pontjában felsorolt követelések figyelembe vételével határozza meg. Mivel pedig a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) pontjának rendelkezése a felszámolási költségeket rögzíti, ebből az a következtetés vonható le, hogy a ... Megyei Bíróság a felszámoló által felszámított költségeket megvizsgálta és azokat jogszerűnek találta. Ennek folytán a felperes perbíróság előtt már nem teheti újra vitássá a keresetben megjelölt költségek felszámításának jogszerűségét.

A harmadik keresetet sem találta megalapozottnak tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárás során becsatolt okirati bizonyítékok szerint a ... Megyei Bíróság ... számú ítélete illetőleg a ... számú végzése azt igazolta, hogy az érintett követelés jogosultja személyében jogutódlás történt. A követelés ma már a V. Zrt.-t illeti meg, miután azt a felperes engedményezési szerződéssel a V. Zrt.-re átruházta. Ebből következően ezt a követelést a felperes jelen perben saját jogán nem érvényesítheti. Kifejtette hogy, a felszámoló perindításra nem kötelezhető, önállóan jogosult eldönteni, hogy az adós érdekében áll-e valamely per megindítása. Ezért engedményezés hiányában is alaptalan lett volna ez a keresete.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. §-a alapján a pervesztesség-pernyertesség arányában határozott a perköltség viselésről megállapítva, hogy a felperesnek 4.154.325 Ft perköltsége keletkezett, az alperest a jogi képviselőjének e díja illette meg, a pertárgy értékére figyelemmel pedig a felperes 10 %-ban lett pernyertes.

Az elsőfokú döntés ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezett.

A felperes jogorvoslati kérelmében kérte az ítélet részbeni megváltoztatását és az alperes kötelezését a második keresete kapcsán további 11.222.558 Ft kár és annak járulékai megfizetésére. Hangsúlyozta, hogy az általa sérelmezetten kifizetett költségek tartalma és a kifizetésének ténye csak az egyezség megkötését követően vált ismertté a számára, ezért azoknak kifogásolására a felszámolási eljárásban nem volt módja.

Az alperes is az ítélet részbeni megváltoztatását kérte, ő azonban az első kereset kapcsán a marasztalás összeget 747.395 Ft-ra kérte leszállítani. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői vélemény megállapításait helytelenül értelmezte, összegzésének adatai sem helytállóak.

Az alperes a felperes fellebbezésével kapcsolatban előterjesztett ellenkérelmében az ítélet e részét helybenhagyni indítványozta. A felperes az alperes fellebbezésével kapcsolatosan szóban előterjesztett ellenkérelmében e részében az elsőfokú döntés helybenhagyását kérte.

A fellebbezések az alábbiak miatt alaposak:

Előrebocsátja a Fővárosi Ítéltábla, hogy a felek a felperes által előterjesztett 54.022.326 Ft és járulékai kártérítés megfizetésére irányuló keresetet elutasító döntést jogorvoslati kérelmeikben nem sérelmezték, ezért az ítélet ezen nem fellebbezett részét felülvizsgálata során nem érintette (Pp. 253.§ (3) bekezdés).

Az első kereset kapcsán fellebbezési kérelmében az alperes a marasztalási összeg 747.395 Ft-ra történő leszállítását kérte. A fellebbezéséhez csatolt táblázatban részletesen kifejtette és megindokolta számítását.

E kereset vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla tévesnek ítélte az elsőfokú bíróság jogi álláspontját. A perben annak eldöntéséhez, hogy a felszámolói díj egy része az adós (felperes) részéről jogalap nélküli gazdagodás címén visszaperelhető-e a felszámolótól (alperestől), a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. XLIX. törvény (Cstv.) alábbi rendelkezéseit kellett figyelembe venni:

A Cstv. 42. §-a úgy rendelkezik: az egyezségi tárgyalás során a bíróság a felszámoló javaslata alapján végzésben - figyelembe véve az 57. § (1) bekezdés a) és c) pontjaiban felsorolt követeléseket - meghatározza az egyezség körébe vonható vagyon mértékét.

A Cstv. 59. § (1) bekezdése utolsó mondata értelmében: egyezség esetén a felszámoló díja az egyezség körébe vonható vagyon mértékének (42. §) 5 %-a, de legalább 100.000 Ft. A jogszabályban meghatározott felszámolói díjak a díjat terhelő általános forgalmi adó összegét nem tartalmazzák.

A Cstv. 60.§ (2) bekezdése úgy szól: ha a felek a felszámolási eljárásban egyezséget kötöttek, *a bíróság az egyezséget jóváhagyó végzésben dönt a felszámolási eljárás befejezéséről, a felszámoló díjazásáról, a költségek viseléséről és az egyezségi megállapodásból kizárt hitelezők követelésének kielégítéséről.*

A fenti jogszabályi rendelkezések helytálló értelmezése alapján a felszámoló akkor jár el jogszerűen, hogy ha az egyezségkötés napjára vetített fordulónappal elkészített mérleg alapján közli az adós *aktuálisan meglevő teljes felszámolási vagyont*. Közli a már felmerült, de még ki nem egyenlített felszámolási költségeket. Ezek az a) kategóriás követelések, amikbe azért nem tartozik bele a felszámolói díj, mert az még fel sem merült, hiszen megállapítására - a bíróság által - később, az egyezséget jóváhagyó végzésben kerül sor. Közli továbbá a c) pontba sorolt hitelezői igényeket és az *a) és c) pontba sorolt követelések összegének levonását* követően határozza meg az egyezség körébe vonható vagyon mértékét. A felszámolói díj e *különbözet* 5 %-ának megfelelő mértékkel határozható meg. A felszámoló bíróság a felszámolási egyezség körébe tartozó vagyon mértékét egyrészt azért rögzíti végzésben, hogy a hitelezők korrekt adatok alapján dönthessék el, elfogadják-e az adós egyezségi ajánlatát, másrészt adatok álljanak rendelkezésre ahhoz, hogy az a) és c) kategóriás hitelezői igények felszámoló általi kifizetése tárgyában a bíróság az egyezséget jóváhagyó végzésben határozott utasítást adhasson. A felszámoló díjazására vonatkozó rendelkezés része az egyezséget jóváhagyó végzésnek, ellene fellebbezési lehetősége van a feleknek

(tehát a Cstv. 6.§ (4) bekezdése alapján a felszámolónak, a hitelezőknek és az adósnak is).

A Fővárosi Ítéltábla a periratokhoz csatolt felszámolási iratokból megállapította, hogy a felszámolási eljárásban az egyezségkötés érdekében a bíró 2005. szeptember 26-án tartott tárgyalást. A tárgyalási jegyzőkönyvben - alakszerű végzés meghozatala nélkül - a 2. oldal 8. bekezdésében azt rögzítette, hogy „a felszámoló előadása szerint a jóváhagyott zárómérleg szerinti vagyon, amelyet az APEH is leellenőrzött és jóváhagyott, 264.222.000 Ft, a felszámoló díja ennek 5 %-a, bruttó 16.513.875 Ft, az egyezség körébe vonható vagyon 178.751.125 Ft”. A jegyzőkönyv 4. oldalán rögzített *egyezséget jóváhagyó végzés 2. bekezdésében a felszámolási ügyben eljáró bíróság kötelezte az adóst, hogy az egyezség megkötését követő 15 napon belül fizessen meg a felszámolónak 16.513.875 Ft-ot.* Az egyezséget jóváhagyó végzés ellen se az adós, se más fél nem élt jogorvoslati kérelemmel. A felszámolási iratok között megtalálható 42. sorszámú végzés szerint *az egyezséget jóváhagyó végzés 2005. november 14-én jogerőre emelkedett.*

Megállapítható tehát, hogy a felszámolónak az egyezség körébe vonható vagyonra tett javaslata nem helytálló, de az egyezség körébe vonható vagyon mértékének meghatározása során a felszámolási ügyben eljáró bíróság a tevékenységet lezáró mérleg főösszegét, 264.222.000 Ft-ot kiinduló adatként elfogadta és nem kívánta meg, hogy az egyezségkötés napjára vetítetten a felszámoló aktuális mérleget készítsen. A felszámolási ügyben eljáró bíróság tehát nem a jogszabályban előírtak szerint határozta meg az egyezség körébe vonható vagyon mértékét és a felszámoló díját. Utóbbi azonban az egyezséget jóváhagyó végzésben rögzítette, az pedig fellebbezés előterjesztése hiányában jogerőre emelkedett. A felszámoló a részére jogerős bírósági végzéssel meghatározott felszámolói díjat vette fel, így ahhoz nem jogalap nélkül, hanem jogerős bírósági döntés alapján jutott. A felszámolói díj meghatározása a felszámolási ügyben eljáró bíróság feladata, amennyiben azt valamelyik fél sérelmezi, a díj mértékének felülvizsgálatára az egyezséget jóváhagyó végzés elleni jogorvoslati kérelem alapján a felszámolási ügyben eljáró másodfokú bíróságnak van jogköre. Amennyiben azonban ezzel a jogorvoslati lehetőséggel a felek nem élnek, a döntés jogerőre emelkedik, ami azzal a jogkövetkezménnyel jár, hogy utóbb felszámolói díj mértékét perbíróság előtt megtámadni és jogalap nélküli gazdagodás címén visszaigényelni nem lehet.

Tekintettel azonban arra, hogy az alperes e kereset kapcsán megítélt összeget csak részben sérelmezte a fellebbezésében, a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéshez kötöttség elve alapján a marasztalási összeget az alperesi jogorvoslati kérelemben megjelölt összeg erejéig szállította le a Pp. 253.§ (2) bekezdése alkalmazásával.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a második - kártérítés címén előterjesztett és elutasított - kereset vonatkozásában sem. E körben rámutat arra, hogy a felszámolási ügyben eljáró bíróság a felmerült felszámolási költségek jogalapját és összegszerűségét vagy hitelezői kifogás alapján, vagy a felszámolási eljárás során elé tárt közbenső- illetőleg zárómérleg törvényes bírósági ellenőrzése kapcsán vizsgálja. A periratokhoz csatolt

felszámolási ügy irataiból megállapítható, hogy ebben a felszámolási ügyben sem közbenső, sem zárómérleg elbírálására nem került sor. A felszámoló ugyan ismertetett adatokat az egyik kifogási ügyben a kifogásoló féllel, ezen tételek és azokösszepszerűsége azonban nem azonosítható a keresetben megjelölt tételekkel és összegekkel. A perben eddig előterjesztett és hivatalból beszerzett okirati bizonyítékok alapján tehát nem igazolt, hogy a keresetben megjelölt konkrét költségeket a felperes már a felszámolás során megismerhette. Emiatt nem állapítható meg, hogy felróható-e a részére az a mulasztás, hogy a második keresetében tételesen felsorolt felszámolási költségeket kifogás keretében a felszámolási eljárás alatt nem sérelmezte. A Fővárosi Ítéltábla iratellenesnek és tévesnek ítélte azt az elsőfokú ítéleti következtetést, hogy a felszámolási ügyben eljáró bíróság vizsgálta és elbírálta a felszámolási költségek jogszerűségét, indokoltságát.

A Cstv. 54. §-a úgy rendelkezik, hogy a felszámoló a felszámolás során az adott helyzetben általában elvárható gondossággal köteles eljárni. A kötelezettségei megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség általános szabályai szerint felel. A felszámoló felelőssége az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő - illetve a felszámolás alatt szerzett - vagyonára (4. § (2) bekezdés) terjed ki. A felszámoló e várható gondosságának körébe tartozik, hogy amennyiben a fizetése képtelenség bírósági megállapítása előtti időszakban jogszabály ellenes vagyonkimentés történik és a felszámoló úgy látja, hogy az ilyen vagyonkimentéssel szembeni fellépése a felszámolói vagyon növelhető, köteles az eljárásokat megindítani, tájékoztatva erről a hitelezői választmányt is.

A felszámolási költségeknek azok a kiadások minősíthetők, amelyek besorolhatók a Cstv. 57.§ (2) bekezdésének valamely pontjába. A felszámoló csak jogszerű, indokolt és bizonylatokkal alátámasztott felszámolási költségek kifizetésével csökkentheti az adós vagyonát. Az adott felszámolásra hatályos 57.§ (2) bekezdés g) pontjának megfelelő felszámolói díjnak tartalmaznia kellett a felszámoló által - az őt terhelő feladatok elvégzése körében - igénybe vett teljesítési segéd közreműködésével összefüggésben felmerült kiadásokat.

A felszámoló Cstv. 54.§-a szerinti kártérítési felelősségének vizsgálata akkor merülhet fel, ha az általa elkövetett szabálytalanságok következményei a felszámolás keretében nem háríthatók el. E törvényhely értelmében tehát a felperes, mint a felszámolási ügy adósa érvényesítheti kártérítési perben azt a kárát, amely oly módon merült fel, hogy felszámolási költség címén jogszerűtlenül lett kifizetve a felszámoló által, és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona indokolatlanul csökkent, ha ennek kifogás útján történő jogorvoslására a felszámolási eljárásban nem kerülhetett sor.

Az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja folytán nem vizsgálta, hogy a felek a sérelmezett felszámolási költségek vonatkozásában az állításaikat teljes körűen bizonyították-e, nem állapított meg e körben tényállást és nem értékelte, hogy a kiadások beletartoznak-e a csődtörvény 57.§ (1) bekezdés a) pontja illetőleg (2)

bekezdésében részletezett felszámolási költségek körébe. E költségek kifizetésénél a felszámoló a reá vonatkozó gondossági kötelezettséggel járt-e el vagy azt megszegve az adós vagyonát indokolatlanul csökkentette és ezzel kárt okozott. Mindezek folytán elutasító döntése megalapozatlan, ezért e részében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte a Pp. 252. § (3) bekezdése alkalmazásával és az elsőfokú bíróságot e körben újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kell, hogy ezekről a költségekről a felperes tudomással bírt-e és terheli-e mulasztás amiatt, hogy a felszámolási ügyben kifogást nem emelt. A felperes által előadott okirati bizonyítékok elegendőek-e annak megállapításához, hogy a felperes vagyonából a felszámoló ezeket a költségeket kifizette. Vizsgálnia kell az alperes védekezését abból a szempontból, hogy ezek felszámolási költségként indokoltak voltak-e, illetőleg az alperes kártérítési kötelezettség alóli kimentés körében felhozott érvei alátámasztottak-e. Amennyiben vannak még olyan releváns tényelőadások, amelyek bizonyításra szorúlnak, fel kell hívnia a feleket arra, hogy a bizonyítási kötelezettségüknek tegyenek eleget.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet perköltségben hozott rendelkezését megváltoztatta és felperes perköltségben marasztalását alperes javára 2.030.000 Ft részperköltség összegében állapította meg, figyelembe véve, hogy az 54 millió forint összegű továbbá a 7,4 millió forint összegű kártérítési igény vonatkozásában az alperes túlnyomórészt pernyertes, felperes túlnyomórészt pervesztes lett. E két kereset összegében meghatározható pertárgy érték kapcsán az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával számította ki.

Az alperes fellebbezésében az őt marasztaló összeget 6.656.917 Ft-ra kérte leszállítani. A fenti fellebbezési pertárgy értékhez igazodva az alperest megillető ügyvédi díjat - a másodfokú eljárásban - 130.000 Ft-ban határozta meg. Az eredményesen fellebbező alperes oldalán 399.500 Ft illetékköltség is felmerült. Ezzel összefüggően tehát - a Pp. 239. §-a, valamint 78. §-a (1) bekezdése alapján - a felperesnek az alperes javára 529.500 Ft perköltséget kell megfizetnie.

A 11.222.558 Ft összegű kártérítési kereset vonatkozásában a másodfokú bíróság elrendelte az eljárás megismétlését, ezért e körben a perköltséget a Pp. 252.§ (4) bekezdése alapján csupán megállapította. Ezen összegnek mint pertárgy értéknek figyelembe vételével mérlegeléssel rögzítette, hogy a feleket jogi képviselőjükkel kapcsolatosan - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3-5) bekezdése és a 4/A. § alapján - 200.000 - 200.000 Ft ügyvédi díj illeti meg és feljegyzésre került a felperes illeték feljegyzési joga folytán 673.400 Ft másodfokú eljárási illeték. Ennek a költségnek a viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell döntést hoznia a megismételt eljárásban.

Budapest, 2010. október 7.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

dr. Volein Anna s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin
bíró

A kiadmány hiteléül: